

Arrest

nr. 100 527 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. RUMMENS, die *loco* advocaat K. VAN ERCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 november 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [...]

wordt aan

de genaamde [E. H. A. A.], [...], die de Egyptische nationaliteit heeft,

het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

☒ artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Geen arbeidskaart - PV nr TU.55.L2.006339/2012 opgesteld door politie Hoogstraten

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

☒ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☒ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/11/2012 werd door de politie van Hoogstraten een PV opgesteld uit hoofde van Zwartwerk, reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing bevat verschillende onderdelen maar betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten heeft maar die in rechte één en ondeelbaar is (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Wanneer een middel gericht tegen een onderdeel van de bestreden beslissing (ernstig) gegrond is, moet (de tenuitvoerlegging van) de bestreden beslissing in haar geheel vernietigd (geschorst) worden, gelet op een goede rechtsbedeling.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"In de bestreden beslissing wordt gemeld dat verzoeker werd aangetroffen terwijl hij zwartwerk aan het uitvoeren was.

Dit is evenwel niet correct. Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst en ontvangt elke maand loonafrekeningen van zijn werkgever. Hij werd door zijn werkgever aangegeven als arbeider.

Verzoeker kan dus onmogelijk in het zwart hebben gewerkt.

De aanvragen van verzoeker waren slechts een beetje te laat, verzoeker was hier evenwel niet van op de hoogte.

Dit werd hem pas duidelijk toen zijn aanvragen een eerste maal geweigerd werden. Verzoeker heeft nadien nog een tweede aanvraag ingediend.

Ook de werkgever van verzoeker was zich niet bewust van de laattijdige aanvraag.

Zowel verzoeker als zijn werkgever zijn steeds te goeder trouw geweest.

Verzoeker verblijft bovendien reeds vanaf 2007, dus nu reeds gedurende meer dan vijf jaar, ononderbroken in het Rijk. Hij heeft hier steeds zonder problemen verbleven, heeft gewerkt en heeft dus ook bijdragen aan onze sociale zekerheid geleverd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zelf bevestigd dat verzoeker een duurzame verankering in België heeft.

Stuk 4.

Het getuigt van een onredelijk en onzorgvuldig bestuur om verzoeker nu, na al die jaren van probleemloos en rechtmatig verblijf in België, een bevel te betekenen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar.

Het bevel is daarenboven ook niet proportioneel aangezien verzoeker slechts een beetje te laat was met zijn aanvragen en hij hierop door de bevoegde overheid niet op is gewezen.

Verzoeker kon trouwens ook zijn woonplaats nog wijzigen in augustus 2012...

Het getuigt niet van een redelijk en zorgvuldig bestuur om een ernstig en voorafgaand onderzoek te voeren naar de concrete impact van het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met een inreisverbod voor maar liefst 3 jaar. "

3.2.1. De aangevoerde schending van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel betreft, moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – op grond waarvan huidig bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen – luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]”.

Voormelde bepaling voorziet in de verplichting voor verweerder om, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel om het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten te geven wanneer deze vreemdeling niet beschikt over de in artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

De Raad stelt vast dat op grond van de door verzoeker aangebrachte stukken blijkt dat hij werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar in het Rijk bij beslissing van 4 april 2011 en dat hij in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 30 maart 2012 + 30 dagen. Het is niet betwist dat deze verblijfsmachtiging niet werd verlengd en dat op 5 juni 2012 werd overgegaan tot de afnemings van de tijdelijke verblijfstitel. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, was verzoeker dan ook niet langer gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich in België te vestigen.

Overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker, een Egyptische onderdaan, verder te beschikken over een paspoort voorzien van een visum of van een visumverklaring. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij niet in het bezit was van een geldig visum.

Verzoeker betwist aldus in wezen niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Op grond van de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat de (gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer hij vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum volstaat als grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.5. Het inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, gelet op artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat er een risico op onderduiken zou bestaan. Hierbij wordt verder verwezen naar het gegeven dat verzoeker door de politie van Hoogstraten werd aangetroffen tijdens zwartwerk en het gegeven dat hij geen officiële verblijfplaats in België heeft.

3.2.6. Verzoeker betoogt dat het niet correct is dat hij werd aangetroffen tijdens zwartwerk. Hij stelt dat hij een arbeidsovereenkomst had, dat hij elke maand loonafrekeningen kreeg van zijn werkgever en dat hij door deze laatste werd aangegeven als arbeider. Dit betoog kan evenwel niet worden gevolgd. Verzoeker betwist immers niet dat zijn regelmatig verblijf op het ogenblik van de controle op zwartwerk en het nemen van de bestreden beslissing reeds was verstreken. Hij betwist evenmin dat hij op dat

ogenblik niet langer in het bezit was van een arbeidskaart B. Integendeel blijkt uit de door hem bijgebrachte stukken dat hem op 30 oktober 2012 nog de arbeidsvergunning en de arbeidskaart B werd geweigerd, onder meer gelet op het gegeven dat de werkgever verzoeker tewerkstelde zonder arbeidsvergunning en -kaart en zonder dat blijkt dat verzoeker nog beschikte over een geldig Belgisch verblijfsdocument. Het gegeven dat verzoekers werkgever in het verleden laattijdig een verlenging heeft gevraagd van de toelating tot het verrichten van arbeid die was verleend tot 30 maart 2012 en dat zowel hij als zijn werkgever te goeder trouw waren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker werd aangetroffen tijdens een niet regelmatige tewerkstelling.

3.2.7. Verzoeker betoogt verder nog dat het onredelijk en onzorgvuldig is om hem bevel te geven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met inreisverbod van drie jaar, gelet op het gegeven dat hij sinds 2007 ononderbroken in het Rijk verblijft, dat hij hier steeds zonder problemen heeft verbleven, heeft gewerkt en heeft bijgedragen aan de sociale zekerheid en dat hij hier duurzaam lokaal verankerd is. Hij wijst er verder ook nog op dat hij in augustus 2012 zijn woonplaats kon wijzigen.

Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, herhaalt de Raad dat er op verweerder – wanneer hij vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – een gebonden bevoegdheid rust tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker beroept zich niet op een schending van enige hogere rechtsnorm die zich zou verzetten tegen het aannemen van deze gebonden bevoegdheid. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur opdat verweerder een op hem rustende gebonden bevoegdheid niet kan uitoefenen.

Wat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar betreft, toont verzoeker niet aan dat de redenen op grond waarvan hiertoe werd besloten onjuist zijn. Specifiek wat de tewerkstelling zonder arbeidskaart betreft, kan hiertoe worden verwezen naar voorgaande bespreking. Op grond van verzoekers betoog dat hij reeds sinds 2007 in het Rijk verblijft en dit zonder problemen, dat hij hier steeds heeft gewerkt en heeft bijgedragen aan het sociale zekerheidsstelsel en dat hij hier duurzaam lokaal verankerd is, kan de Raad verder evenmin besluiten dat deze component van de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Verzoeker gaat er hierbij ook zelf aan voorbij dat hij slechts gedurende ruim één jaar regelmatig in België heeft verbleven en dat zijn tijdelijke verblijfsmachtiging eind april 2012 verstreek. Verzoeker geeft ook zelf aan dat op 31 maart 2012 een verlenging van de arbeidsvergunning en –kaart werd aangevraagd door zijn werkgever doch dat deze werd geweigerd omdat deze laattijdig werd ingediend en dat vervolgens zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister werd ingetrokken, zodat hij niet meer in redelijkheid kan voorhouden dat hij sindsdien nog legaal was tewerkgesteld in België of dat hij in de overtuiging verkeerde dat dit het geval was.

De Raad ziet verder ook niet in hoe het gegeven dat hij in augustus 2012 zijn woonplaats nog kon veranderen, ertoe zou leiden dat verweerder op een onzorgvuldige, onredelijke of disproportionele wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het gegeven dat hij of zijn werkgever indertijd laattijdig een aanvraag tot verlenging van zijn arbeidstoelating en/of van zijn verblijfsmachtiging heeft gevraagd en dat hem hierop niet werd gewezen tot gevolg heeft dat huidige voorliggende beslissing disproportioneel is. Op grond van de stukken die verzoeker bijbrengt, blijkt daarenboven ook dat de arbeidskaart B waarover verzoeker beschikte uitdrukkelijk vermeldde dat een verlenging door de werkgever diende te worden gevraagd ten laatste één maand voor het verstrijken van de geldigheidsduur ervan.

3.2.8. Verzoeker toont niet aan dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of op onzorgvuldige wijze te werk is gegaan. Hij maakt niet aannemelijk dat het door verweerder gevoerde onderzoek in zijn dossier voorafgaand aan de bestreden beslissing niet ernstig is gebeurd en maakt evenmin aannemelijk dat verweerder op enig punt een verder onderzoek diende te voeren. Daarnaast kan op grond van het betoog van verzoeker evenmin worden aangenomen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen of dat zijn private belangen zwaarder dienen door te wegen dan het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middelen dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS